

»νεοτέρων, καὶ ἀπωχημένων ἐν λήθῃ· ἀλλὰ τοῦτο ἔμεινεν
»εἰς μνείαν πρωτοῦρου τινος πίστεως μονοθεϊστικῆς λα-
»τρείας εἰσποιηθὲν ὑπὸ πάντων τῶν μεγάλων συστημά-
»των τῆς θρησκείας τῶν καὶ μέχρι τῆς σήμερον ὑπαρ-
»χόντων. Ἀναντιρρήτως λοιπὸν εἶναι ἄξιον σεβασμοῦ ἂν
»οὐχὶ ἄλλο ἢ ὅπως διεγείρῃ τὸ πνεῦμα νὰ σκεφθῇ ὅποια
»θαυμασία ἀνάμνησις ἀνθρωπίνης σκέψεως ἐγκαλύπτεται
»ἐν τῷ ἰδιοτρόπως ἐσχηματισμένῳ συμβόλῳ τούτῳ».

*
**

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΜΜΑΤΗ

Θεοκρίτου εἰδύλλιον ΙΑ'.

Πές μου γιατί δέ' μ' ἀγαπᾷς, θαλασσινὴ Νεράϊδα,
Ποῦ εἶσαι τρελλὴ καὶ πεταχτὴ σὰν τὸ μικρὸ μουσχαρί·
Ὅπου εἶσαι τραγανώτερη κι' ἀπ' τᾶγουρο σταφύλι
Κ' εἶσαι κατάσπρη σὰν τυρὶ κ' ἡμερὴ σὰν ἀρνάδα;
Γιατ' ἔρχεσαι 'ς τὸν ὕπνο μου τὴ νύχτα ποῦ κοιμοῦμαι,
Κι' ἄμ' ἀνοιχθοῦν τὰ μάτια μου, σηκώνεσαι καὶ φεύγεις
Σὰν προβατίνα 'ς τὸ βουνὸ ποῦ βλέπει γερολύκο;
Κόρη μου, ἐγὼ σ' ἀγάπησα κι' ἀπ' ὅταν σὲ πρωτόειδα,
Ὅπου ἔρθεσ με τὴ μάννα μου λουλούδια νὰ μαζώξης,
Κ' ἐγὼ πηγαίνοντας 'μπροστὰ σὰς ἐδειχνα τὸ δρόμο.
Εἰς ἀπὸ 'κείνη τὴ φορὰ 'ς τὸ λογισμό μου σ' ἔχω
Καὶ σ' ἀγαπῶ, καὶ χάνομαι — καὶ σένα δέ' σε μέλει!
Τὸ ξέρω, κόρη μ' ὁμορφῇ, ξέρω γιατί με φεύγεις·
Γιατὶ ἔχω φρύδι τριχωτὸ 'ς τὸ μέτωπό μου ἀπάνω,
Πάρχίζει ἀπὸ τὸ ἐν αὐτὶ καὶ φτάν' ἴσα με τᾶλλο,
Κ' ἔχω ἓνα μάτι στρογγυλὸ 'στὸ φρύδι μ' ἀπὸ κάτω
Κ' εἶνε κ' ἡ μύτη μου πλατεῖα καὶ κρέμετ' ὡς τὰ χεῖλη.
Μ' ἂν εἶμαι τέτοιος, χίλια ἀρνιά καὶ προβατίνας βόσκω
Καὶ πίνω τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅσο γάλ' ἀρμέγω·
Δὲν μ' ἀπολείπει τὸ τυρὶ χειμῶνα καλοκαῖρι
Κ' εἶνε τὰ τυροβόλιά μου παντοτινὰ γεμᾶτα.
Μηδὲ με φτάνει 'ς τὴ λαλιὰ κανέναν Κυκλομμάτη
Πολλὰς νυχταῖς σὰν τραγουδῶ, μῆλό μου ζαχαῤᾷτο,
Καὶ τὸ μμορφὸ σου τόνονα με τό 'δικό μου σμίγω.
'Εγὼ 'χω λάφια ἑνδεκα καὶ τέσσερ' ἀρκουδάκια.
Τὰν ἀθρεψα, τὰ ἡμέρωσα καὶ τὰ φυλάω γιὰ σένα.
'Ελα 'ς ἐμένα, κόρη μου, κι' ὅλα 'δικά σου θᾶνε,
Κι' ἄφῃς τὴν κρύα θάλασσα νὰ δέρνεται 'ς τοὺς βράχους.
Χρυσαῖς νυχταῖς θεὸ νὰ περνᾷς μέσ' 'ς τὴ σπηλιά μαζιμου.
'Αχ! τίνος θεὸ νὰ χάριζαν τόσα καλὰ 'ς τὸν κόσμον,
Κ' ἐκεῖνος θάθελε νὰ ζῇ 'ς τῆς θάλασσας τὰ βάθη;
'Εχω καὶ δάφναις 'ς τὴ σπηλιά, κισσοὺς καὶ κυπαρίσσια
Κι' ἀμπέλι γλυκοστάφυλο κι' ὀλόδροσο νεράκι,
Ὅπου σταλάζει ἀπὸ τὸ βουνὸ 'σὰν λυώνουνε τὰ χιόνια·

Αἱ παρὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας τῇ ἐποπτεῖα τοῦ
κ. Καββαδία γενόμεναι ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἐν Ἐπιδαύρῳ
ναῶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐξακολουθοῦσι λίαν ἐπιτυχῶς.
'Εκτὸς τῶν δύο ἀγαλμάτων τῶν ἀνακαλυφθέντων ἐσχά-
τως, ἅτινα εἰκάζεται ὅτι ἐξεικονίζουσι τὸν Ἀπόλλωνα
ἤδη τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ὅτι ἀνευρέθη Νίκη «θαυμα-
σίας τέχνης» ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος τοῦ εἰρημέ-
νου Ναοῦ.

Μ' ἂν ἴσως εἶμαι τριχωτὸς κι' ἂν ἔτσι δέ' σ' ἀρέσω,
'Εγὼ 'χω ξύλα δένδρινα κ' ἔχω φωτιά 'ς τὴ στάχτη·
Τὰν ἀφτῶ, πέφτῶ, καίσομαι — κι' ἄς χάσω τὴ ζωὴ μου
Καὶ τὰ κριθὸ τὸ μάτι μου γιὰ τὴ 'δική σου χάρι.
'Ωϊμέ! ποῦ δέ' μ' ἐγέννησεν ἡ μάννα μου με βράγχια
Γιὰ νὰ βουτούσα 'ς τὸ γιὰλὸ νάρθῶ νὰ σ' ἀνταμώσω
Καὶ σὰν δὲν θὲς τὸ στόμα σου — τὸ χέρι νὰ φιλήσω.
Θὰ σοῦ φερνᾷ καὶ κατάσπρη καὶ μυρωδάτα κρίνα
Γιὰ παπαροῦνα δροσερὴ καὶ κοκκινοβαμμένη,
Ποῦ τῶν ἀνθίζει ἀνοῖξι καὶ τᾶλλο καλοκαῖρι.
Λοιπὸν κ' ἐγὼ, κορίτσι μου, θὰ μάθω ν' ἀρμενίζω,
'Αν ἔρθῃ 'ς τὴν ἀκρογιαλιὰ κανεὶς καραβοκύρης,
Νὰ ἰδῶ τί γλύκα βρίσκετε 'ς τῆς θάλασσας τὰ βάθη.
'Εβγα, Νεράϊδα, 'ς τὴ στεριά καὶ ξέχνα νὰ γυρίσης,
Καθὼς κ' ἐγὼ ξεχνιοῦμ' ἐδῶ καὶ δὲν γυρνῶ 'ς τὸ σπιτί.
'Ελα νὰ βόσκης πρόβατα, ν' ἀρμέγωμε τὸ γάλα,
Νὰ βάζῃς δυνατὴ πιτυὰ, νὰ πῆζῃς χλωροτύρι.
'Ὅλα τὰ φταίει ἡ μάννα μου, γι' αὐτὸ τὴν καταριέμαι,
Ποῦ δέ' σοῦ 'μίλησε ποτὲ λόγῳ γλυκὸ γιὰ μένα
Καὶ με θωρεῖ ποῦ χάνομαι, 'μέρα τὴ 'μέρα λυώνω.
Θενὰ τῆς 'πῶ πῶχω φωτιά 'ς τὴν κεφαλὴ 'ς τὰ πόδια,
Γιὰ νὰ τὴν κάνω, ὅπως πονῶ, κ' ἐκείνη νὰ πονέσῃ!
Αἱ Κυκλομμάτη δύστυχῃ, ποῦ πᾶν τὰ λογικά σου;
Θὲ νᾶκανες πειὸ γνωστικά, νὰ πλέκῃς κοφφινάκια,
Νὰ πᾶς χορτάρη γιὰ ναῦρῃς τάρνιά σου νὰ ταῖσης.
'Αφῃς τὴν κόρη τοῦ γιὰλοῦ. Μὴν κυνηγᾷς ἀέρα·
'Αλλῇ θεὸ ναῦρῃς πειὸ καλὴ καὶ πει' ὁμορφῇ ἀπὸ 'κείνη.
Πολλὰ κορίτσια πάρθεννα με κράζουν κάθε βράδυ
Θέλουν νὰ παίξωμε μαζί, κι' ἅμα με ἰδοῦν γελοῦνε
Ποῦ θεὸ νὰ πῇ κάτι κ' ἐγὼ πῶς εἶμ' ἐδῶ 'ς τὸν κόσμον!

(Ἐκ τῶν Εἰδυλλίων)

Γ ΔΡΟΣΙΝΗΣ